

[Bøgholm.]

før. Det var for mig en tilfredsstillelse at høre, hvorledes mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, henledte opmærksomheden på dette. Det er ganske vist ikke dette spørgsmål, der skal drøftes i dag, men jeg er glad for, at det blev nævnt og nævnt på den måde, som det ærede medlem gjorde. Jeg kunne tænke mig, at den højtærede udenrigsminister med megen opmærksomhed vil bemærke den debat, der har været ført i Holland, og også — og det beder jeg ganske særlig den højtærede udenrigsminister om — lægge mærke til de udtalelser, der foreligger af Norges udenrigsminister om den militære betydning af en stationering af allierede tropper i et NATO-land.

Den højtærede udenrigsminister gjorde nogle bemærkninger om forholdet mellem NATO og en kommende Europahær. Jeg var naturligvis for så vidt enig med ministeren, men jeg vil gerne for mit eget vedkommende ønske, at man gik noget videre; forholdet er jo det, at ikke alle NATO-lande har samme interesse som Danmark i en Europahær; vort naboskab med Tyskland giver os nu engang en ganske særlig interesse, og på et tidspunkt, hvor England overvejer muligheden af på en ganske særlig måde at knytte landet til en kommende Europahær, ville jeg ønske, at man tog på tingene på samme måde fra dansk side ud fra den opfattelse, at danske interesser i særlig grad knytter sig til en Europahær.

Alt dette går jeg imidlertid ud fra at vi vil få lejlighed til at drøfte under en kommende debat. Regeringen har naturligvis krav på at få tid til at overveje og undersøge følgerne af Berlinkonferencen, og jeg går ud fra som givet, at regeringen vil se det som sin opgave på et så tidligt tidspunkt som muligt at forelægge resultatet af sine undersøgelser og overvejelser for dette høje ting, så at det bliver muligt at drøfte dette i folketinget.

Kristen Amby: Det er ganske forståeligt, at denne udenrigspolitiske debat drager det spørgsmål frem, hvilke konsekvenser den eventuelle nye strategi fra Amerika måtte få for Europa og for vort land i særdeleshed. Det var jo også det problem, det ærede medlem fru Else Zeuthen sluttede med at stille

op som en slags spørgsmål til den højtærede udenrigsminister.

Imidlertid synes jeg, man kan berolige det ærede medlem, som jeg forstod var meget angstelig på NATOs vegne, fordi NATO også byggede på en amerikansk hjælp til Europa. Nu er der muligvis udsigt til, at denne hjælp vil blive indskrænket, og det var det ærede medlem meget angstelig for. Det kan jeg godt forstå, men jeg synes, det er nødvendigt at sige, at tanken om en ny strategi ikke blot er noget, Amerika sysler med; en europæisk magt har måske endda været den førende i dette synspunkt, nemlig England. England har direkte, såvidt man kan skønne, besluttet at skære kraftigt ned på budgettet for sine landstyrker og på flådebudgettet, medens det derimod forøger luftstyrkernes budget meget betydeligt. Samtidig kan jeg sige til det ærede medlem fru Else Zeuthens beroligelse, at selvom denne nye strategi blev iværksat, fordi den efter sit væsen er af defensiv karakter og måske også er lettere at bære i økonomisk henseende, er der ikke noget som helst tegn til, at England eller Amerika vil skære ned på de styrker, de har i det vestlige Europa i dag, tværtimod; jeg tror ikke, man behøver at være bange for konsekvenserne.

Noget andet er, at selve det centrale politiske spørgsmål, som måske til syvende og sidst vil være afgørende for, om en afspænding kan finde sted, spørgsmålet om baser udenfor ens eget territorium, formentlig en skønne dag må finde sin løsning, hvis verden skal fredeliggøres. Vi har imidlertid lov til at sige, at det var Vesteuropa, den vestlige verden, der først så baser skubbet frem til sine grænser og næsten til hjertet af sin civilisation. At der i den udvikling, der er foregået senere, nødvendigvis måtte foretages et vist modtræk, kan i hvert fald ingen, der tænker realistisk over disse forhold, undre sig over, og jeg understreger hr. Molotovs ord, da man forhandlede om den østrigske fredstraktat, som lød — nu gengiver jeg den frit —: ja, det er jo meget rigtigt, at nu giver de vestlige magter også indrømmelser på de 5-6 punkter, man tidligere ikke kunne blive enig om, og for så vidt er det mærkeligt, at vi nu ikke vil give Østrig denne fredstraktat og trække styrkerne væk fra Østrig. Han svarede: der er jo sket det, at der er udbygget så og så mange ameri-